

Na posl. br. **P-336/2020**

TRGOVAČKI SUD U OSIJEKU

STALNA SLUŽBA U SLAVONSKOM BRODU

Tužitelj **GELEŇČIR ZDRAVKO** , NOVA GRADIŠKA, Kralja Zvonimira 101, OIB:68941826297, zastupan po punomoćnici DARINKI KAPLAN, odvjetnici u Novoj Gradiški, Karla Dienesša 31, OIB:04878401760,

Tuženik: **BROD NA SAVI kreditna unija u stečajju**, OIB:43254613447, SLAVONSKI BROD, Ul. I. Pl. Zajca 21, zastupana po stečajnoj upraviteljici Lidiji Šimunović, OIB:04385409044, Ivana Gundulića 30, 31 000 Osijek

Ž A L B A

Tuženika

I Naslovljeni sud donio je dana 17.08.2022. godine presudu kojom je u točki I. Izreke usvojio tužbeni zahtjev tužiteja koji gasi "Utvrđuje se da nekretnina – kč.br. 3840/5 KUĆA I DVORIŠTE U UL. K. ZVONIMIRA 101 sa 792 m2, upisana u z.k.ul. 404 k.o. Nova Gradiška, ne ulazi u stečajnu masu tuženika BROD NA SAVI kreditna unija u stečajju, OIB: 43254613447, SLAVONSKI BROD, Ul. I. Pl. Zajca 21." u toč. II izreke presude sud je usvojio dio tužbenog zahtjeva koji glasi: "Utvrđuje se da je tužitelj GELEŇČIR ZDRAVKO, Nova Gradiška, Kralja Zvonimira 101, OIB:68941826297, stekao pravo vlasništva na nekretnini označenoj kao: -k.č.br. 3840/5 KUĆA I DVORIŠTE U UL.K.ZVONIMIRA 101 sa 792 m2, upisane u z.k.ul. 404 k.o. Nova Gradiška, što je tuženik BROD NA SAVI kreditna unija u stečajju, OIB 43254613447, SLAVONSKI BROD, Ul. I. Pl.Zajca 21 dužan priznati." U toč. III presude sud je usvojio dio tužbenog zahtjeva koji glasi: "Utvrđuje se da je ništetan Članak 4. UGOVORA O KREDITU sklopljen 4.3.1997. godine broj:10/2412 kojim je ugovorena kamatna stopa 6% mjesečno, unaprijed." U toč. IV predmetne presude sud je usvojio dio tužbenog zahtjeva koji glasi: "Utvrđuje se da je ništetan Članak 7. UGOVORA O KREDITU sklopljen 4.3.1997. broj:10/2412 kojim je ugovorena zatezna kamata 100% viša od redovne kamate." U točki V presude sud je odbio tužitelja s dijelom tužbenog zahtjeva koji glasi: "Tuženik je dužan tužitelju izdati tabularnu ispravu podobnu za uknjižbu prava vlasništva, koju tabularnu ispravu će u suprotnom zamijeniti ova presuda, u roku od 15 dana." U toč VI presude, sud je odbio tužitelja s dijelom tužbenog zahtjeva koji glasi: "Utvrđuje se da je djelomično ništetan UGOVOR O KREDITU sklopljen 4.3.1997. godine broj 10/2412 sa sporazumom radi osiguranja novčane tražbine prijenosom vlasništva na nekretnine, kojega su sklopili tužitelj GELEŇČIR ZDRAVKO, Nova Gradiška, Kralja Zvonimira 101. OIB:68941826297 i pravni prednik tuženika - stečajnog dužnika ŠTEDNO-KREDITNA ZADRUGA „BROD“ Slavonski Brod." Sudj je u točki VII presude naložio tuženiku da tužitelju naknadi troškove ovog postupka u iznosu

od 5.000,00 kn (pettisuća kuna) te je u točki VIII odbio tužitelja sa zahtjevom za naknadom troškova postupka u iznosu od 2.500,00 kn (dvijetisućpetsto kuna), a u7 točki IX odbio tuženika sa zahtjevom za naknadom troškova postupka u iznosu od 2.000,00 kn (dvijetisuće kuna).

Protiv predmetne presude **tuženik u otvorenom zakonskom roku izjavljuje žalbu kojom predmetnu odluku pobija u cijelosti, iz svih zakonom predviđenih razloga**, a osobito zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka, zbog pogrešne primjene materijalnog prava i zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

II Tuženik podnosi žalbu zbog apsolutno bitne povrede parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 11. Zakona o parničnom postupku, a to iz razloga što presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati, a osobito jer je izreka presude nerazumljiva, proturječi razlozima presude, a presuda nema razloga o odlučnim činjenicama te o odlučnim činjenicama postoji proturječnost između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava ili zapisnika o iskazima danim u postupku i samih tih isprava ili zapisnika. Naime, već je iz samog obrazloženja prvostupanjske odluke razvidno da obrazloženje pobijane odluke ne sadrži valjane razloge glede pojedinih pravnih pitanja, odnosno nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama, ili su ti razlozi nejasni ili proturječni, na koji način je sud počinio bitne povrede odredaba parničnog postupka uslijed čega je i činjenično stanje ostalo pogrešno utvrđeno, te pogrešno primijenio materijalno pravo, stoga da prvostupanjska odluka posljedično sadrži nedostatke zbog kojih se ne može ispitati, a koje tuženik u nastavku obrazlaže kako slijedi.

Naime, bitne povrede odredaba parničnog postupka očituju se, prije svega, u tome što je sud je iz provedenih dokaza u potpunosti izvukao pogrešan zaključak u odnosu na osnovanost tužbenog zahtjeva, a što se u nastavku žalbe obrazlaže kako slijedi.

S tim u vezi, valja ukazati da se prvotupanjski sud niti jednom riječju ne očituje na navode tuženika, a što tužitelj niti ne osoporava, već sam u tužbi navodi:

zbog zakašnjenja u ispunjenju obveza dužnika, (što sam tužitelj priznaje) vjerovnik-predlagatelj osiguranja je pred javnim bilježnikom pokrenuo postupak iz čl. 277. Ovršnog zakona te je, u konačnici, **stekao punopravno vlasništvo navedene nekretnine** (na temelju javnobilježničkog zapisnika o posvjedočenju činjenica, od 23. prosinca 1998. godine, izvršeno brisanje zabilježbe Z577/97, odnosno ŠKZ je uknjižen kao vlasnik nekretnine).

Odredbama čl. 277. Ovršnog zakona (NN 57/96 do 154/11) određeno je kako u slučaju da je predlagatelj osiguranja postao punopravni vlasnik stvari - osigurana tražbina smatra se izmirenom, odnosno smatra se da je predlagatelj osiguranja postao punopravni vlasnik stvari za cijenu koja odgovara iznosu osigurane tražbine s kamatama, troškovima i porezom. Slijedom svega navedenog nesporno proizlazi kako je stečajni dužnik kao predlagatelj osiguranja proveo postupak iz čl. 277. OZ-a postajući tako punopravnim vlasnikom navedene nekretnine uz istovremeni prestanak njegove tražbine prema dužniku.

Upravo je zbog sveg navedenog, dake zbog nesporne (i neosporne) činjenice da je ŠKZ postala punopravnim vlasnikom navedene nekretnine isto potvrđeno i Rješenjem Općinskog suda u Slavanskom Brodu, Zemljišnoknjižni odjel Nova Gradiška broj Z-10548/2018-2 od 25. siječnja 2019. godine koju ispravu prvostupanjski sud također nije uzeo u obzir.

Tadašnji je Ovršni zakon (a koji se ima primjeniti u ovom slučaju,) propisivao jedini slučaj povrata vlasništva odnosno prava i to odredbom članka 277.a kojom je bilo propisano da ako protivnik osiguranja **u roku ispuni svoju obvezu** prema predlagatelju osiguranja, ili **ako osigurana tražbina prestane na bilo koji drugi način, osim tako što je predlagatelj osiguranja postao punopravni vlasnik stvari ili punopravni nositelj prava** (članak 277. stavak 7.), predlagatelj osiguranja dužan je, bez odgode, vratiti protivniku osiguranja vlasništvo stvari, odnosno pravo. Kako se nesporno navedene pretpostavke nisu ispunile, to je sud trebao odbiti tužbeni zahtjev tužitelja glede utvrđenja da navedena nekretnina ne ulazi u stečajnu masu tuženika, kao i da je tužitelj postao vlasnikom predmetne nekretnine.

U prilog svoji tvrdnjama tuženik dostavlja presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. Br. Rev x 744/14-3 od dana 05.09.2018. godine iz koje proizlazi:

Naime, riječ je o osiguranju tražbine prijenosom prava vlasništva na nekretninama koje je osnovano u skladu s u to vrijeme važećim odredbama čl. 273. do 279. Ovršnog zakona ("Narodne novine" broj 57/96, 29/99, 42/00, 173/03, 151/04, 88/05 i 67/08, 84/08), prema kojima je u okolnostima kada je protivnik osiguranja u roku ispunio svoju obvezu prema predlagatelju osiguranja, ili ako je osigurana tražbina prestala na bilo koji drugi način, osim tako što je predlagatelj osiguranja postao punopravni vlasnik stvari, predlagatelj osiguranja dužan bez odgode vratiti protivniku osiguranja vlasništvo stvari.

Isto proizlazi i iz presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. Br. Revt 128/05-2 od dana 22.02.2006. godine:

Ako protivnik osiguranja u roku ispuni svoju obvezu prema predlagatelju osiguranja, predlagatelj osiguranja dužan mu je, bez odgode, vratiti vlasništvo stvari. U konkretnom slučaju nije sporno da dužnik nije ispunio obvezu prema tuženoj banci, a to nisu učinili ni protivnici osiguranja, pa tužiteljica nema pravo tražiti da joj se vrati vlasništvo nekretnine...

Prilog: presuda Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. Br. Rev x 744/14-3 od dana 05.09.2018. godine; presuda Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. Br. Revt 128/05-2 od dana 22.02.2006. godine;

Usljed utvrđenja nespornih činjenica:

- Da su stranke sklopile Ugovor o kreditu br. 10/2412 sa sporazumom radi osiguranja novčane tražbine prijenosom vlasništva na nekretninama,
- Da dužnik nije isplatio dug u ugovorenom roku,
- Da je stečajni dužnik kao predlagatelj osiguranja proveo postupak iz čl. 277. OZ-a postajući tako punopravnim vlasnikom navedene nekretnine uz istovremeni prestanak njegove tražbine prema dužniku.
- Da se nisu isunile pretpostavke iz članka 277.a OZ-a

to je sud trebao primijeniti odredbe članka 277 OZ-a, obzirom da je tuženik postao punopravnim vlasnikom predmetne nekretnine, a svaka kasnija uplata (nakon proteka roka) ima se smatrati stjecanjem bez osnove, koji obveznopravni zahtjev tužitelj nije postavio tj. izrazio u prijavi tražbine u stečajnom postupku.

Isto proizlazi i iz presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. Br. Rev-x 171/10-3 od 12.01.2011. godine:

Ovaj sud u cijelosti prihvaća pravno stajalište drugostupanjskog suda u ovom konkretnom sporu, a koje pravno stajalište se odnosi prije svega na primjenu odredbe čl. 277. OZ. Naime, nakon što tužitelj kao protivnik osiguranja nije postupio po čl. 277. st. 1. i 2. OZ, niti je tužena kao predlagatelj osiguranja u predviđenom roku od 15 dana po isteku roka iz čl. 277. st. 1. OZ obavijestila javnog bilježnika protivne strane da ne želi zadržati stvar umjesto isplate osigurane tražbine, tada je tužena postala u smislu odredbe čl. 277. st. 6. OZ **punopravni vlasnik stvari, a osigurana tražbina se smatra izmirenom...** Slijedom toga po pravnom shvaćanju ovog suda nakon ispunjena pretpostavki iz čl. 277. st. 6. OZ **tražbina tužene je prestala postojati, te su sva stjecanja po osnovi spornog ugovora o kupnji dionica nakon tog stjecanja bez osnove**, kako to pravilno zaključuje drugostupanjski sud.

Prilog: presuda Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. Br. Rev-x 171/10-3 od 12.01.2011. godine:

Slijedom navedenog, sud je počinio daljnju bitnu povredu jer je izreka presude nerazumljiva, proturječi razlozima presude, a presuda nema razloga o odlučnim činjenicama te o odlučnim činjenicama postoji proturječnost između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava.

Prvostupanjski je sud pogrešno primijenio materijalno pravo, konkretno odredbe čl. 277 i 277.a prijašnjeg Ovršnog Zakona, pri čemu je pogrešno utvrdio da je tužitelj postao vlasnikom nekretnine te je posljedično donio nezakonitu odluku, a što će biti obrazloženo u nastavku ove žalbe.

III U odnosu na odluku prvostupanjskog suda da predmetne nekretnine ne predstavljaju stečajnu masu tuženika jer je utvrđeno da je tužitelj stekao pravo vlasništva temeljem dosjelogosti s danom 23. prosinca 2018. iz kojeg razloga je usvojen tužbeni zahtjev pod točkom I i II. tuženik ističe sljedeće.

Sud takvom odlukom čini i daljnju bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st 2. t. 12, (obzirom da je u tom smislu i prekoračen tužbeni zahtjev) te u izvodi u potpunosti pogrešan zaključak da se u predmetnoj pravnoj stvari ima primijeniti institut dosjelogosti. S obzirom na utvrđena pravna shvaćanja iznijeta u prethodnoj točki ove žalbe, prvostupanjski sud, uzimajući u obzir odredbu članka 277.a OZ-a nije imao osnove ulaziti u obrazlaganja poštenja posjeda, no i takva je argumentacija u potpunosti neosnovana i to iz razloga kako slijedi.

Naime, sud odluku u toč I i II presude obrazlaže da je tužitelj stekao vlasništvo nekretnine jer njegov posjed ima sve potrebne kvalitete, iako nije zakonit, odnosno, iako stjecatelj nema valjanu pravnu osnovu – ugovor, odnosno izjavu o odricanju od vlasništva. Tuženik ističe da je sukladno odredbi čl 159. st. 3. ZV-a propisano da samostalni posjednik pokretne stvari kojemu je posjed **barem pošten** stječe je dosjelošću u vlasništvo protekom deset godina, a takav posjednik nekretnine protekom dvadeset godina neprekidnoga samostalnog posjedovanja.

Prvostupanjski je sud, potpuno arbitrarno, bez uporišta u bilo koju normi pozitivnog propisa neosnovano zaključio da bi tužiteljev posjed bio pošten i to od trenutka sačinjenja javnobilježničkog zapisnika o posvjedočenju činjenica, od 23. prosinca 1998. godine, **unatoč nespornoj činjenici da se između stranaka vodio ovršni postupak iseljenja iz predmetne nekretnine?!**

Tuženik podsjeća da je posjed pošten ako posjednik kad ga je stekao nije znao niti je s obzirom na okolnosti imao dovoljno razloga posumnjati da mu ne pripada pravo na posjed, **ali poštenje prestaje čim posjednik sazna da mu pravo na taj posjed ne pripada.** Dakle, kad već govorimo o poštenju posjeda, za istaknuti je da je tužiteljevo poštenje prestalo s pokretanjem ovršnog postupka dana 7. svibnja 1999. godine obzirom da je **Općinski sud u Novoj Gradiški donio rješenje br. Ovr-925/98 kojim se određuje ovrha radi iseljenja.** Slijedom navedenog, shvaćanje suda da bi poštenje posjednika trajalo neprekinuto, unatoč određenoj ovrsi na iseljenje iz predmetne nekretnine predstavlja u prvom redu opasan pravni presedan, ali i pogrešnu primjenu materijalnog prava.

Daljnja obrazloženja prvostupanskog suda glede poštenja posjeda tužitelja koja potkrijepljuje „daljnjim pregovorima stranaka“, i „neulaganjem žalbe tuženika“ pa i time da “tužitelj nije imao osnovanog razloga sumnjati da neće biti ponovo upisan kao vlasnik nakon što izvrši uplate” kontradiktorna su sama sebi, obzirom da prvostupanski sud svoje obrazlaganje poštenja posjeda završava zaključkom da je posjed pošten i savjestan jer “posjed nije pribavljen silom, prijevarom ili zlouporabom povjerenja” što predstavlja istinitost, a ne poštenje posjeda.

Stoga, zaključuje se, izreka presude prvostupanskog suda da je tužitelj stekao vlasništvo predmetne nekretnine s obrazloženjem da je vlasništvo stečeno temeljem redovne dosjelošti i to poštenog posjeda od 23.12.1998. godine u potpunosti je proturječno ispravama u spisu, prvenstveno zapisniku o posvjedočenju činjenca, ali i ispravama iz ovršnog postupka na iseljenje tužitelja iz predmetne nekretnine. Slijedom navedenog, prvostupanski je sud donio u potpunosti neosnovan zaključak da bi tužitelj stekao pravo vlasništva dosjelošću, a koji je proturječan svim provedenim dokazima, pa čak i izjavama samih stranaka kroz postupak.

Na opisani način sud je počinio bitne povrede odredaba parničnog postupka, uslijed čega je i činjenično stanje ostalo pogrešno utvrđeno, a iste povrede su utjecale na donošenje pravilne odluke.

IV S obzirom na osporavanje presude iz razloga odlučnih za uspjeh određene stranke u parnici, u skladu s čl. 154. st.1. Zakona o parničnom postupku, **tuženik u cijelosti osporava i odluku suda o parničnom trošku.**

V Slijedom svega navedenog, tuženik smatra da je sud donio odluku koja nije osnovana na zakonu te stoga predlaže drugostupanskom sudu da uvaži ovu žalbu te preinači presudu na način da odbije tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti, a podredno da ukine predmetnu presudu i rješenje i vrati predmet prvostupanskom sudu na ponovno odlučivanje pred novim sucem pojedincem, kao i da naloži tužitelju da naknadi tuženiku parnične troškove te niže iskazane troškove žalbenog postupka, zajedno s pripadajućim zateznim kamatama tekućima od dana donošenja odluke pa do isplate, sve u roku od petnaest (15) dana.

U Osijeku, 31.08.2022. godine

BROD NA SAVI kreditna unija u stečaju
p.p.

Trošak:	
Sudska pristojba	1.000,00 kn
Sastav žalbe	1.000,00 kn
25 % PDV	<u>250,00 kn</u>
UKUPNO:	2.250,00 kn

